

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

† Papa Pius XI, Papa păcii, misiunilor și papa Românilor

Fiul modestului țesător din Desio, de lângă Milano, — căruia, Pronia cerească i-a încredințat conducerea Bisericii lui Hristos în ultimii 17 ani, — și-a dat obștescul sfârșit, în zorii zilei de Vineri, 10 Februarie a. c., în vârstă de 82 de ani. Ambrosiu-Damian-Achille Ratti (așa se numia înainte de a ajunge papă), a fost omul providențial pe care Hristos și l-a pus locșitor pe pământ, în aceste vremuri grele, cari au urmat războiului mondial.

Născut la 31 Maiu 1857, în Desio, — a făcut strălucite studii teologice, fiind hirotonit în a. 1879. Arătându-se de timpuriu cu o minte luminată, i-s-au încredințat — rând pe rând — cele mai grele slujbe, din cari și-a făcut adevărat apostolat. În 1918 e trimis ca Vizitator Apostolic în Polonia, unde — peste un an — e consacrat într-un episcop, prin Cardinalul de mai târziu A. Kakowski, decedat în Decembrie, anul trecut. În a. 1921, nunțul apostolic Achille Ratti, e numit arhiepiscop de Milano și Cardinal, pentru că în 6 Februarie 1922 să fie ales Cap văzut al Bisericii Catolice, luându-și numele de Pius XI.

Când Cardinalul Decan l-a întrebat dacă acceptă alegerea ce-l designează pentru Pontificatul suprem, Achille Ratti, — modest — răspunde:

„Pentru a arăta supunerea mea fără șovăire față de voința divină; pentru a nu părea că fug de misiunea grea ce mi-s'a

pus pe umeri; și pentru a aprecia valoarea dorinței Eminentisimilor Părinți, cu toată micimea mea, — de care sunt conștiu, — accept”. Și din acel moment, Naia lui Hristos avea cârmaci iscusit.

Primul gest care a urmat acestei acceptări, binecuvântarea „urbi et orbi” dată din loggia externă a Bisericii (cum nu s'a mai întâmplat dela Pius IX) l-a indicat pe noul Papă a avea o menire împăciuitoare, fapt ce s'a verificat în tot timpul cârmuirii sale. Vaticanul și Quirinalul erau în ceartă încă din 1870, când Roma a fost anexată de Regatul Italian; primul pas spre reconciliere era făcut, chiar prin felul în care s'a dat această binecuvântare.

Programul său pacifictor, noul Papă, l-a sintetizat în deviza: Pax Christi in regno Christi (Pacea lui Hristos în împărăția lui Hristos) încă din prima sa Enciclică: Ubi arcano Dei. Și de fapt, prin tratatul din Lateran, semnat la 11 Februarie 1929 de către Cardinalul Gasparri — secretarul de stat al Vaticanului — și D. Mussolini, se rezolvă așa numita „Chestiune Romană” recunoscându-i-se Papei suveranitate asupra Cetății Vaticanului și așa se pune capăt „prisonerului” voluntar al papilor, cari nu părăsiseră Vaticanul dela 1870. Simțul politic de care Pius XI a dat dovadă, în rezolvarea acestei chestiuni dificile — menținând totuși neștirbite prestigiul Bisericii și al

scaunului Apostolic, — i-au asigurat titlul de „cel mai iscusit diplomat al timpurilor moderne”.

Pentru ajungerea țelului fixat: pacificarea popoarelor prin Evanghelia lui Hristos, Pius XI n'a încetat a promova pietatea creștină și mai ales Congreșele euharistice internaționale, dintre cari mai răsunător a fost cel din Cartagena (7—11 Mai 1930) la care a participat și P.S. Dr. Ioan Bălan, eppul Lugojului (pe atunci consultor în Comisia pentru codificarea Dreptului Oriental—Roma (ținând și o conferință despre martiriile credinței noastre. Adevărata unire religioasă, căsătoria creștină, educația în spirit creștin, alegerea și formarea clerului, acțiunea catolică (pe care a definit-o: participarea laicilor la apostolatul ierarhiei bisericesti) problema muncitorească și — peste tot — misiunile printre păgâni, au fost preocupările enciclicelor decedatului Papă, dintre cari amintim: Rerum Orientalium, Divini illius Magistri, Casti Connubii, Quadragesimo anno, Ad catholici sacerdotii, etc. etc.

Dar, purtarea de grijă a Vicarului lui Hristos n'a fost mai puțină față de rătăcirile politice, cari își făceau de cap în ultimul timp. Deși pe patul suferinței, în Martie 1937, Suveranul Pontif scrie acele epocale enciclice: Divini Redemptoris, în care combate comunismul ateu și Mit brennender Sorge, scrisă contra rasismului german. Ca un alt apostol al neamului, Pius XI, n'a cruțat nimic, când a fost

vorba de încreștinarea păgânilor; pe drept cuvânt a fost numit „Papă al misiunilor”, căci sub Pontificatul său, zelul misionar s'a arătat mai rodnic decât în alți 50 de ani înainte.

Și dorul de care a fost pătruns încă din primul moment al păstoririi supreme, l-a arătat mai evident anul trecut, când — în cele mai critice momente pentru soarta Europei, — bătrânul Pontific și-a oferit lui Dumnezeu viața sa, pentru pacea lumii; nobila jertfă a fost primită și pacea menținută.

Acum, când tocmai se mplinise 17 ani dela alegerea lui Pius XI, și când întreaga lume sărbătorea acest mare eveniment, iată că sărbătoritul a plecat la Cel căruia-i fusese Vicar și a cărui Turmă o păstorise dela 1922 încoace.

Pentru noi Români, durerea și emoția este și trebuie să fie mai mare, decât a oricărui popor, căci Pius XI, a fost un Papă al Românilor. N'a lăsat să-i scape nici o ocazie fără să-și arate dragostea față de noi, numindu-ne: cei mai aproape de inima sa! Dar, această dragoste n'a fost numai a vorbelor, ci mai ales a faptelor. Despre ea ne vorbesc noile așezăminte școlare din Blaj, pentru cari a donat peste 35 — treizeci și cinci — milioane Lei, devenind astfel, al doilea întemeietor al Blajului, alături de episcopul Inohentie Klein; tot despre dragostea ce o avea față de noi decedatul Papă, ne spune mărețul colegiu „Pio Rumeno” din Roma, pentru zidirea și înzestrarea

căruia a cheltuit 50 (cincizeci) milioane Lei, dând astfel clericilor români o casă părintească, în Cetatea veșnică. Și providența a vrut ca, ultimul cuvânt al Suveranului Cap al creștinătății să fie o nouă asigurare a afectului său părintesc față de noi Români, exprimată în audiența ce a binevoit s'o acorde — în 4 Februarie a. c.—primului ambasador român pe lângă

Vatican, d. Petrescu—Comnen.

Însă, cine ar putea să cuprindă în câteva șire, opera gigantică a celui mai luminat Papă din ultimele veacuri? O știe și o va răsplăti Dreptul Judecător—Isus Hristos (pe care L-a reprezentat cu atâta demnitate) printr'o fericire, ce nu se va mai termina în veci!

Petru Bologa

Pilde ce trebuiesc urmate

Un răspuns eroic

Când husiții, — în secolul XV,—au ajuns până la Liegnitz în Silezia, au pătruns într'o mănăstire de Benedictine poruncind ca starița și întreaga comunitate să apară în fața șefului lor. După ce le-a trecut în revistă, husiții s'au îndepărtat, fără să le facă vreun rău. Dar iată că peste un ceas, conducătorul bandei trimite un curier la mănăstire, cu ordinul de a-i duce în tabăra lui o tânără călugăriță, — pe care o descrie până în cele mai mici amănunte,—amenințând că în caz de nesupunere, va nimici întreaga mănăstire.

Stareța cheamă pe călugărița respectivă și-i expune situația tristă în care se află. Călugărița spune curierului că-l va urma în tabăra husiților, — se va supune, — dar, întâi ar vrea să știe că anume ce — din modesta sa persoană — a atras atenția șefului său? Reîntorcându-se în tabără, curierul a fost informat că ochii călugăriței au

făcut impresie asupra șefului. Aflând această știre, tânăra Mireasă a lui Isus s'a retras pentru câteva momente, iar când a revenit condusă de altă soră avea în mâini o lipsie pe care se găseau ochii ei, scoși din orbitele încă sângerânde. Ea întinde lipsia curierului, zicându-i: „De vremece acești ochi ai mei au plăcut atât de mult stăpânului tău, eu îi trimit, cu rugămintea de a fi mulțumit cu ei, de a mă cruța pe mine, pe surori și mănăstirea”.

Acest act eroic a făcut o astfel de impresie asupra crudului războinic, încât el s'a îndepărtat, fără a face vre-un rău mănăstirii.

Un semn de sus

Era Dumineca, în timpul Liturghiei solemne. Preotul—care predicase despre *nesocotințele modei deșarte* — cobora din amvon, pentru a continua sf. Slujbă. O doamnă din primele rânduri, se ridică și-și aruncă

la o parte pardesiul. Într'o clipită, toate privirile din biserică erau îndreptate spre brațele ce-i rămăseră goale... Câteva linere au găsit spiritual acest protest al Dnei X..., contra severității preotului în legătură cu cele ce predicase contra toaletei femeiești; cea mai mare parte din asistență s'a simțit jignită; unii erau supărați, alții erau cuprinși de milă, — însă pentru toți, reculegerea a fost imposibilă.

În aceeași Duminecă,— spre seară,—Dna X... era transportată de o trăsură a ambulanței. Într'o excursie cu... prieteni, autobusul a suferit un accident. Toți pasagerii au scăpat neatingi, ea singură avea fracturate ambele brațe. Era un semn de sus, care o va fi învățat cum să-și etaleze și de altădată, brațele goale în Casa Domnului!

(Din *Nouveau Recueil d'Exemples*)

Alin Vania

Din viețile sfinților.

Sf. Conrad, mărturisitor

Conrad s'a născut în 1290, dintr'o familie bogată și nobilă din orașul italian Placenza. Singura lui bucurie era: arma. Lupta cu arma, scrima, dar mai ales vânătoarea erau ocupația lui. În vârstă de bărbat s'a căsătorit și de acum s'a dedat și mai mult patimei vânătorului. Aceasta slăbiciune a lui a dat prilej Providenței, ca să-i mântuiască sufletul și să-l ridice la rangul de sfânt.

Cu ocazia unei vânătoare, fiarele urmărite s'au ascuns într'un tufiș. Fără ca să stea mult pe gânduri Conrad a dat foc ierbeii uscate, ca în acest mod să silască fiarele, ca să părăsască ascunzișul lor. Dar vântul a dus focul pe semănăturile din apropiere și recolta hotarului întreg a devenit pradă focului.

Conrad s'a spăriet. De frica mâniei poporului nici n'a cutezat să meargă acasă. Între timp însă cei chemați căutând pe cel

vinovat de incendiu, au prins un om sărac, care înzădar a susținut că e nevinovat, a fost chinuit, până când silit de dureri, a luat asupra sa păcatul aprinderii recoltei. Acest om a fost judecat la moarte. Auzind Conrad despre aceasta judecată, conștiința lui s'a neliniștit. A fost pus în fața unei lupte grele: a trebuit să aleagă între adevăr și minciună, între viața veșnică și iad, între Dumnezeu și diavol. Dar darul ajutător al lui Dumnezeu repede l-a îndreptat pe calea cea bună: a alergat acasă, pe omul nevinovat la scos din mâna călăilor, mărturisind, că el e adevăratul vinovat.

Conrad însă a știut, că fără restituție nu este iertare. De aceea și-a vândut castelul său, bijuteriile sale și toată averea sa, plătind fieștecăruia paguba suferită de foc. Împreună cu soția sa s'a hotărât, ca să intre în mănăstire. Soția evlavioasă a intrat în mănăstirea maicelor

P. C. Fecioara Maria: MAMA INDURĂRILOR

Preacurata Fecioară Maria este cinstită și preamărită cu diferite numiri. Toate sunt tot atâtea pietre scumpe în coroana Sfintei Fecioare. Fiecare își are numirea sa specifică. Numirea de „Fecioara Maria” lucește ca puritatea albă a diamantului. Numele de „Regina Cerului” se aseamănă cu scilpirea saphirului, iar cea de „Maica durerilor” e ca un rubin roș de sânge în coroana sa. Între toate însă cea mai plăcută este „Mama îndurărilor”.

La începutul veacului al 20-lea s'a întâmplat în Neapoli că Princ. Pignatelli s'a împușcat în presara nunții sale. L-au găsit mort lângă masa de birou. Pe birou era o carte a lui Nietzsche. Cartea aceluia Nietzsche, care îndurarea o numea: multiplicarea suferințelor. Că aceasta carte o cetise sinucigașul înainte de nuntă — nimeni n'a știut. Nicăceea nu s'a putut cunoaște, cari au fost ultimele cugete ale

nefericitului înainte de e-și fi ridicat arma asupra sa, ca apoi să treacă în veșnicie, înaintea scaunului judecății lui Dumnezeu.

E sigur însă că trebuia să-l frământă gânduri deosebite. Înainte de moarte avu să se ocupe cu gânduri religioase. Și anume, pe perețele din dosul biroului atârna o preafrumoasă icoană a Preacuratei Fecioare Maria, care reprezenta pe „Maica îndurărilor”. Când au dat de mort, tabloul era întors cu fața spre perete. Fără îndoială l-a întors înainte de a ridica arma asupra sa. Dece a făcut-o? Cine l-a îndemnat pe nefericitul om ca înainte de moarte să întoarcă chipul Mariei? La această întrebare nu putea răspunde nimeni. Moartea a acoperit acest mister sub vălul ei. Era o scenă mișcătoare însă, când bătrânul valet al prințului — care îl însoțea în rugăciunile sale din copilărie în fața

icoanei de atâtea ori — a întors din nou tabloul. Îndurătorii priveau ochii Mariei, blând și cu milă, la tânărul sinucis și la cartea ce o cetise mai pe urmă. În camera mobilată cu lux, întins pe covorul persian zăcea nefericitul sinucigaș, care sub influența filosofiei fără de milă, și-a ales singur moartea, dar care mai înainte a întors chipul Sfintei Fecioare, căci n'ar fi putut săvârși groaznică faptă dacă se simțea cuprins în privirea Mamei îndurărilor.

De fapt, cine se gândește la Maica îndurărilor, nu poate să se cufunde în păcat. Cine se cufundă în păcat, nu se gândește la Ea, nu se gândește și nu crede în puterea ei, în rugăciunea ei. Acela trebuie să-și smulgă din inimă chipul Sfintei Fecioare și numai așa poate să alerge spre pierire.

Și acum să privim societatea de azi. În toate straturile societății, fie intelectuale, fie muncitorești, cu nespuse dureri în suflet vom găsi victimele principiilor curent lor des-

tructive, cari au cucerit și cuceresc un vast teren între conducerea omenirii de azi. Tot atâtea suflete naufragiate în marea vieții, cari s'au lăsat ademenite de acele principii, cari intenționau despărțirea sufletelor de către Dumnezeu și tot ce este în legătură cu El. Victime căzute în războiul binelui și al răului. Armele cari le-au răpus, sunt cele mai moderne, cele mai otrăvitoare. Veninul îl traspun nicur de picur, prin presa otrăvitoare. Se otrăvesc viețile omeniești din fragedă tinerețe prin lectura necontrolată de părinți conștiincioși. Prin toate mijloacele, pe toate căile, sunt excitate simțirile, sunt agitate sufletele spre plăcerile și bucuriile vremelnice. Se caută și promite raiul pe pământ. Natural, nu se găsește, nu găsesc ce le-a fost promis, nu ceece au dorit. Și multe din aceste ființe sunt menite să devie mame, să devie ingerul familiei, țaria neamurilor și a statelor. Ce contrast! În viață nu pot să-și îndeplinească rolul la care

numite de sf. Clara, iar el a devenit membru al ordinului sf. Francisc. Vizitând apoi toate sanctuarele din Italia, s'a stabilit în orașul Noto din Sicilia.

Aici un timp a petrecut în locul de pelerinaj denumit despre sf. Martin. Dar zgomotul orașului l'a conturbat mult, de aceea s'a așezat în pădurea sălbatecă din apropiere, unde 40 de ani a petrecut în post și rugăciune.

Cu pustnicul stimat de toți într-o zi de Vinerea, niște oameni de rea credință au făcut o glumă proastă. L'au chemat la masa lor, făgăduind, că fiind Vineri vor mânca pește. Bunul bătrân a socotit, că aceasta faptă bună pornită din gând bun, nu poate să aibă decât urmări bune. A primit invitația. Gazdele însă i-au dat carne de porc, mâncând și ei din aceasta carne. După terminarea mesei a pornit puhoiul glumelor. Oamenii răi l'au batjocorit pe sârmanul pustnic, punându-i vina, că în zi de Vineri a mâncat carne de porc. Servitorul Domnului însă a susținut tare, că el a mâncat pește. Și ca adevărul să se arate, a arătat tarfură s'a, în care — minunea minunilor — s'au găsit o mulțime de solzi, oase și resturi de pește.

Timp de 40 de ani a vânat Conrad în pădure harul dumnezeiesc. După penitență de 40 de ani în anul 1351 a ajuns scopul cel mai nobil: moartea fericită și gloria sfințeniei.

IMPREUNA CU BISERICA

A doua zi vrut-a Isus să meargă în Galilea și a aflat pe Filip și i-a zis: „Vino după mine!” Și Filip era din Betsaida, din orașul lui Petru și al lui Andreiu. Aflat-a Filip de Natanael și i-a zis: „Am aflat pe acela, de care a scris Moise în lege și prorocii, pe Isus, fiul lui Iosif, din Nazaret.” Și i-a zis Natanael: „Din Nazaret poate fi ceva bun?” Zis-a Filip lui: „Vino și vezi!” Și a văzut Isus pe Natanael venind către dânsul și a zis: „Iată cu adevărat Israelitean, în care vicleșug nu este”. Zis-a Natanael lui: „De unde mă cunoști?” Răspuns-a Isus și i-a zis: „Mai înainte până ce nu te-a chemat Filip, când erai sub smochin, te-am văzut”. Răspuns-a Natanael: „Rabbi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești împăratul lui Israel!” Răspuns-a Isus și i-a zis: „Pentru că i-am zis, că te-am văzut sub smochin, crezi; mai mari decât acestea vei vedea”. Și i-a zis: „Adevăr vă grăesc: De acum veți vedea ceriul deschis și pe ingerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se pe Fiul omului”.

„Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel”. Deja profetu vechiului Testament au dat acest titlu lui Isus.

Poporul, care în zilele minunate ale mântuirii L-a urmat pe muntele fericirilor, L-a numit împărat. Chiar și păgânii L-au cinstit cu acest titlu până la moartea sa de pe cruce. Isus nu a renunțat nici odată la acest titlu, din contră, l-a mărturisit și l-a rezervat pentru sine; încă și după înviere a susținut, că *El este împăratul împăraților, domnul domnilor*.

Fii nebuni ai lumii răstălmăcesc cuvintele lui Isus și ei zic, că Isus nu e împăratul lumii acesteia, deși știm, că Tatăl tot ce este în lumea aceasta, a dat Fiului; „*datu-mi s'a toată puterea în cer și pe pământ*” zice Isus.

Au recunoscut aceasta strămoșii noștri, cari cu umilință au plecat steagul lor în fața lui Isus; împărăției lui Hristos s'au supus autoritățile supreme ale pământului, căci legile aduse de ei au avut de bază veșnicile legi ale lui Dumnezeu publicate în sfintele cărți ale revelațiunii divine. Pentru aceste suflete evlavioase Isus a fost Alfa și Omega. Inceputul și Capătul. Au trăit și au murit pentru Hristos. În numele Lui au poruncit, pe El L'au ascultat, pentru El s'au luptat și cu El au biruit.

Durere, azi abia mai există obiceiul strămoșilor. Azi altcum se gândesc oamenii. De aici vin apoi neînțelegerile, care bântuie în toate straturile sociale, culegând jertfe din toate părțile.

Dacă lumea vrea să recâștige pacea mult căutată, cu sinceră adorație trebuie să se

plece în fața demnității împărătești a lui Isus. Nu ajunge a-L adora ca Dumnezeu și în acest timp a striga împreună cu evreii: *nu vrem, ca Acesta să domnească peste noi*, căci aceasta ar însemna arestarea lui Hristos în tabernaculele bisericilor și expulzarea Lui întâi din viața socială, apoi din viața publică și pe urmă chiar din școli. Ar fi o degradare a lui Hristos în rândul idolilor făcuți de mâini omenești, cari ochi având nu văd, urechi având nu aud... Cine e în stare — întreabă Domnul — ca din propriile-i puteri să adaugă statului său un cot? Și noi, creaturi neputincioase, pe Creatorul îl calificăm de idol neputincios?

Însă oricât să se tulbure lumea, Isus Hristos rămâne împăratul lumii până la sfârșitul veacurilor. Pentru că modul de gândire și știința de azi, care îndrăznește a se opune împărăției lui Hristos, are picioare de lut, ajunge un vânt slab, ca să se năruiască, îngropându sub ruinele sale rezultatele aparente la care a ajuns.

Lumea, în decursul veacurilor, a avut ocazia, ca să se convingă că până a stat sub sceptrul împărătesc al lui Hristos, a avut parte de pace, pentru că spiritul adevărului a inundat omenirea cu binecuvântările păcii. Acele timpuri fericite încă au avut miseriile, greutățile și atrocitățile lor, dar — după cădere în păcat — care epocă a fost scutită de aceste?

Totuș trebuie să fixăm, că

au fost chemate, nici rolul de soție, nici rolul de mamă. Se numesc cu o falsă numire „moderne”. Case părăsite aproape permanent, copii neîngrijiți și bolnavi trupește și sufletește, soți fără un cămin cald, înțelegător și înviorător al forțelor istovite în lupta vieții. Cluburi arhipline de femei zi și noapte. Și se spune că așa este la modă, așa este modern. O, nu, în fond de tot altul este motivul: și-au pierdut echilibrul sufletelesc, n'au pacea, veșnic tulburate și exaltate, doresc fericirea ce le lipsește — le lipsește căci l-au pierdut pe Dumnezeu — și simt nevoia unei astfel de vieți stupefiante pentru calmarea sufletelor lor nenorocite. Urmarea? Divorțuri, copii crescuți fără căminul încălzit de dragostea părintească, ruină morală și materială, cui-bul luptelor de clase sociale și al războaielor ce amenință întreaga omenire. Și aceasta se numește azi modernism în sensul fatal al cuvântului. Naufragiații vieții, ai principiilor și

curentelor călăuzitoare de azi. Prea, prea s'a îndepărtat omenirea de către Dumnezeu, prea a uitat icoana Mamei îndurărilor, care poate, știe și vrea să dea sufletului omenesc ceea ce dorește: pacea, mulțumirea și fericirea.

După mulți ani de despărțire, în vara anului trecut, m'am întâlnit cu o prietenă. Timp îndelungat nu ne-am văzut. Bucuria revederii ne-a fost însă cernită, din primele clipe din ceea ce observasem în ea. Mă simțeam în apropierea ei parcă aș fi la marginea unei vaste și pustii câmpii acoperită de ghiață, unde nu poate să străbată lumina și căldura soarelui prin pânza groasă și întunecată a ceții ce o acoperea. Era „modernă”. Viața-i familiară? Se zbătea în cea mai neagră deszădejde, fără un scop nobil, fără dor de viață. O compătimeam cu milă. Sărmană ființă nenorocită, sărman suflet naufragiat, rupt de cătră portul dragostei dumnezeiești, aruncat în valurile furtunoase spre largul

marii vieți, fără sprijin, fără ajutor. Nu știa unde să-l caute.

Și aici vine rolul adevărat al congreganistelor. Maica îndurărilor caută suflete nenorocite să-le mângăie, să le ajutoreze, caută să aducă în lume pace și fericire dar mulți foarte mulți nu o cunosc pe Ea și o refuză. Datorința noastră a fiecăruia este, să stăm într'ajutorul Maicei noastre cerești. Aceasta este intenția Ei, aceasta este dorința Ei. Din seninul albastru al vieții congreganiste să desprindem imaginea Mamei îndurărilor, să-o înfățișem în culorile celea mai vii acestor suflete nenorocite pe care le găsim în largul vieții, să le atragem atenția asupra acelei mâini de ajutorare, ce ele în necredința lor deșătează ori au refuzat. Aci la, dragostea și bogăția harurilor Mamei îndurărilor să le facem cunoscute. Să purtăm aceste făclii binefăcătoare și numai atunci se va desface întunericul nefericirii care apasă și primejduiește societatea de azi.

Să ridicăm altare în inimile

noastre și în inimile altora, Mamei îndurărilor. Prin rugăciuni fierbinți să-i îndreptăm privirea spre nenorocitele ființe naufragiate din largul mării vieții, Și când vom avea de luptat cu furtunile necazurilor, intristărilor și ispitelor, să deschidem ușa inimii noastre larg, ca să văzăm sbuciumul, să-i fie milă de atâtea suflete nenorocite și cu mâna-i iubirii de mamă să le îndrepte spre casă, la pacea sufletească, la mulțumire și fericire.

Conferință ținută în ședința Congregației Mariane a Doamnelor din Sighet de V. IUGA

In 15 Februarie s'au împlinit 375 ani dela nașterea lui Galileo Galilei. El a fost fondatorul fizicii moderne. S'a născut în Piza și deja la tinerețe a fost cel mai bun astronom și filosof. El a descoperit, că nu soarele se mișcă în jurul pământului, ci pământul în jurul soarelui. Descoperirea lui a fost considerată de erezie și din aceasta pricină a avut mult de suferit.

pervertitățile morale din acele timpuri n'au prins rădăcini atât de adânci. fiindcă renunțarea și umilința au pătruns inimile și au făcut, ca toate greutățile și mizeriile să fi suportabile.

Isus zice, că fără El nimic

nu putem face, ce ar fi de folos pentru noi, deci e de datoria noastră, ca să mergem la Împăratul Hristos, căci toți dorim binele, pe care nime nu ni-l poate da, decât Acela, care este calea, adevărul și viața.

Inmormântarea și mormântul Papilor

Incepând cu anul 1559, când scaunul papal a fost ocupat de Paul IV, trupul papilor este înbalsamat. După ce s'a constatat oficios moartea, trupul e transportat în anticamera sălii tronului.

Trupul îmbrăcat apoi în reverendă albă și în mozaeta de catifea roșie tivită cu hermelină albă e așezat pe catafalc într'o sală a apartamentului papal, unde pot să intre numai câteva persoane alese. Apoi e transportat în Capela Sixtină. Pe vremea, când Papii au locuit pe Cuirinal, în caz că au murit acolo, trupul cu mare pompă a fost transportat în Capela Sixtină. Din Capela Sixtină a treia zi seara, pe lângă lumina torțelor trupul e transportat în bazilica sf. Petru. Convoiul e format din garda nobililor, jandarmii palatului, garda elvețiană, camerarii, cardinalii, corpul diplomatic și notabilitățile din Roma. Pe catafalcul din bazilică Papa e așezat îmbrăcat în ornate episcopiești. Sicriul e păzit de garda nobililor, la spatele cărora preoții se roagă neîncetat.

Grigore IX a dispus, ca funerariile să dureze 9 zile. În decurs de 6 zile câte un cardinal în Capela del Coro, iar în ultimele 3 zile câte 5 cardinali în fața catafalcului din bazilică fac slujba înmormântării. În ziua a noua se rostește și o cuvântare.

De regulă trupul e înmormântat interimal în bazilica sf. Petru, unde stă cel puțin un an. De multe ori s'a întâmplat, că au trecut mulți ani, până când trupul a putut fi așezat definitiv la odihnă. Clemente VIII a bunaoară 41 ani a stat în bazilică sf. Petru, iar Leo XIII 21 ani, pânăcând a fost așezat definitiv.

După nouă zile trupul defunctului Papă e transportat în capela canonicilor, unde îl așteaptă trei sicrie. Primul e din lemn de cidru, în acesta e așezat de capelanii papali cu ajutorul gărzii nobile. Maiordomul așază în sicriu două pungi cu bani de aur, argint și bronz, bătuți sub domnia defunctului, apoi decanul cardinalilor creați de defunctul Papă așază la picioarele trupului o cutie de metal, care conține pe scurt viața și activitatea defunctului scrisă pe pergamen. Pe urmă fața defunctului e învălțată cu vâl alb, iar pieptul lui cu vâl roșu, și apoi totul e acoperit cu învăl-

toare de brocat, sicriul e închis și apoi sigilat cu sigilul major-domului și al Capitlului. Acest sicriu e așezat într'unul de plumb și apoi totul într'un sicriu de stejar.

Trupul e așezat interimar într'o criplă făcută deasupra ușei capelei canonicilor. Aici

In jurul alegerii

noului Pontifice se face multă vorbă. Sigur, că aceste „candidări” sunt fără valoare, de vreme ce, nime nu poate să știe — afară de Dumnezeu — numele aceluia, care prin voință dumnezeiască în ziua de 1 Martie 1939 sau în cele următoare va fi declarat de vrednic de a fi locșitorul lui Hristos pe pământ. La alegerea noului Pontif suveran este exclusă orice influență din afară. Degetul lui Dumnezeu va arăta în zilele apropiate persoana cea mai potrivită pentru zilele zbuciumate de azi

REPAUSATUL PAPA PIUS XI.

Singura călăuză care s'a dovedit a fi sigură, este o prorocie datată din anul 1143, care dela aceea dată și până la anul 2000 arată șirul papilor. În aceasta prorocie tipărită în 1590 sunt înșirate 111 lozinci de câte 3 cuvinte, cu tălmăcirii în dreptul fiecăreia. E izbitor, că până azi prorocia s'a împlinit, cuprinzând în cele 3 cuvinte aluziuni la papii, cari s'au perândat. Iată câteva exemple: *De rure Albano*: Adrian IV, născut în Saint-Albanus. *De rure Bovensi*: Celestin III, al cărui nume de familie a fost Bovensi. *Signum Ostiense*: Alexandru IV, fost episcop de Ostia. *Rosa Umbriae*: Clement XIII, fost guvernator în Umbria, al cărui simbol e o roșă. *Ursus velox*: Clement XIV, cu numele de familie Ganganelli, care are în stema familiei un urs fugind. *Aquila rapax*: Piu VII, prinsionerul lui Napoleon care în stemă a avut o aquilă. *De balneis Etrurias*: Grigore XVI, călugăr Camaldulian în Balneia Etruriei. *Lumen de coelo*: Leo XIII, care a avut în

rămâne, pânăcând cardinalii creați de defunctul Papa se îngrijesc de loc definitiv și de piatră comemorativă.

Leo XIII la dorința proprie a fost înmormântat în Lateran, Piu X și Benedict XV în grottele Vaticanului. Cei mai mulți Papi sunt înmormântați în grottele Vaticanului. După Golgota, aceste grote sunt locurile cele mai sfinte ale creștinismului. Aici e așezat împreună cu mulți urmași ai săi sf. Petru, mulți martiri, mărturisitori, regi și împărași. Aici vin mii de pelerini an de an, împărași și săraci deopotrivă.

stemă o cometă luminoasă și a fost o adevărată lumină a Bisericii. *Religio depopulata*: Benedict XV, papa rășboiului celui mare. *Fides intrepida*: Piu XI, care a avut de luptat împotriva persecuției religiei. Viitorul Pontif va fi: *Pastor Angelicus Romae*, potolitor al vrajbelor și urei.

O alta prorocie din 1730 a precizat numele Papilor cari s'au perindat. După aceasta prorocie noul Papă se va chema: Grigore XVII sau Leon XIV. Un singur lucru e cert, că unul dintre cei 62 cardinali va fi cel ales. Iată numele, naționalitatea și vârsta lor: italieni: 1. Granito di Belmonte, 88 ani, 2. Sbaretli 83 ani, 3. Cattanii 83 ani, 4. Sabilia 78 ani, 5. Mariani 76 ani, 6. Boggiani 76 ani, 7. Lauri 75 ani, 8. Verde 74 ani, 9. Mercati 73 ani, 10. Cremonesi 73 ani, 11. Jorio 72 ani, 12. Dolci 72 ani, 13. Salotti 69 ani, 14. Gaspari 68 ani, 15. Marchetti-Selvaggiani 68 ani, 16. Boetto 68 ani, 17. Ascalesi 67 ani, 18. Nasalli-Rocca 67 ani, 19. Dalla Costa 67 ani, 20. Fumasoni-Biondi 67 ani, 21. Tedeschini 62 ani, 22. Canali 65 ani, 23. Lavitrano 65 ani, 24. Lapuma 65 ani, 25. Rossi 63 ani, 26. Marmaggi 63 ani, 27. Fosatti 63 ani, 28. Pelegrinetti 63 ani, 29. Pacelli 63 ani, 30. Caccia-Dominioni 62 ani, 31. Pizzardo 62 ani, 32. Maglione 62 ani, 33. Massimi 62 ani, 34. Schuster 59 ani, 35. Piazza 55 ani. (Italieni total: 35) Statele Unite: 36. O'Connel 80 ani, 37. Dougherty 75 ani, 38. Mundelein 67 ani (total din Statele Unite din America 3). Francezi: 39. Baudrillart 80 ani, 40. Verdier 75 ani, 41. Suhard 65 ani, 42. Gerlier 59 ani, 43. Lienart 55 ani, 44. Tisserant 55 ani (total francezi: 6). Germani: 45. Bertram 80 ani, 46. Faulhaber 70 ani, 47. Schulte 68 ani, 48. Innitzer 64 ani, (Germani total: 4). Irlandez: 49. Mac Rora 78 ani (total: 1) Englezi: 50. Hinsley 74 ani, (total: 1) Spanioli: 51. Vidal Y Barraquer 71 ani,

52. Goma y Tomas 70 ani, 53. Segura Y Saeuz 59 ani, (total: 3 spanioli) 54. Kaspar Cehoslovac 69 ani, 55. Van Roey belgian 65 ani, 56. Tappouni sirian 60 ani, 57. Capello argentinian 59 ani, 58. Hlond polon 58 ani, 59. Leme da Slveira Ciutra brazilian 57 ani, 60. Villaneuve, canadian 56 ani, 61. Seredi maghiar 55 ani, 62. Gonzalves-Cerejeira portughez 52 ani.

In cadrele Congregației Mariane a doamnelor din Sighet Duminecă, 26 Februarie la orele 6 seara va avea loc în sala de gimnastică a Liceului de fete Conferința Domnului Gavrilă Mihalyi f. prefect.

Intrare gratuită.

Sunt binevăzuți toți oamenii de bine.

Distincții și numiri. Avem informația, că Excelența Sa Episcopul Dr. Alexandru Rusu a binevoit a distinge mai mulți membrii ai clerului eparhial. Intre cei distinși sunt M.O. Ioan Berinde și Dr. A. Filipciuc profesori de religie la Satu-Mare, respective la Sighet. M.O. Ștefan Cherecheș paroh, prot. on. mutat din Vișeu de jos la Șomcuta, va conduce agendela protopopești ale celui district protopopesc. Acelaș informator ne spune, că On. Sighismund Lengyel din Baia-Mare II, cu data de 1 Aprilie va intra în pensiuena binemeritată.

Sinodul protopopesc al districtului Sighet va avea loc în 20 Martie la Sighet, iar cel al districtului Ciscarpatin în 21 Martie la Satu-Mare.

Citim în „Cronica” din Baia-Mare: ȘTIRI ÎMBUCURĂTOARE DIN CAVNIC. Din importantul centru de minier Cavnice, ne vine știrea că recent s'a organizat o frumoasă serbare în folosul bisericii românești, realizându-se un venit de peste 3000 lei.

Credincioșii parohiei de sus s'au întrunit Dumineca trecută în adunare și au hotărât să strângă fonduri pentru edificarea unei biserici noi. Adunarea condusă de pâr. Pop Petru a hotărât să ceară teritoriul necesar edificării dela Rimma.

Tot cu această ocazia a fost ales primcurator al bisericii d. ing. Lenghel Gheorghe șeful exploatării minere, iar între curatori a fost cooptat și d. Pintilie Pavel funcționar.

Se nădăjduiește că Rimma, înțelegătoare a importanței noului lăcaș sfânt, va acorda terenul pt. edificarea bisericii românești.

Știrile acestea sunt cu atât mai îmbucurătoare, cu cât ne vind într'o comună cu populație cosmopolită de muncitori, al căror suflet e mai des și mai ușor ispitit de rele. Cei ce se ni-zuesc pentru hrana acestor suflete merită recunoștința noastră.